

Votar per dignitat

written by Vicenç Relats | 29 de setembre de 2017

Arribem al final de la tan decisiva i complexa campanya del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre escandalitzats com no ho hem estat mai en els 40 anys que fa que vivim en aquesta suposada democràcia. Perquè si mai ens ho havíem cregut, aquests darrers quinze dies hem pogut constatar cruament com de lluny d'una democràcia real és aquest Estat espanyol governat pel PP de Mariano Rajoy, que ha tret sense cap mirament la seva cara més autoritària i dictatorial. No acabariem de relacionar totes les indecències que han perpetrat contra les institucions catalanes, contra els seus governants legítimament elegits, contra els alcaldes i servidors públics que s'han posat al servei de la lliure expressió del poble i contra tota mena de ciutadans de carrer que hem vist violats els més elementals drets bàsics universals d'expressió, de reunió, de participació... i tants d'altres.

Sabem prou els disbarats que s'han executat per via judicial i policial al dictat d'un govern que desobeeix tota separació de poders i la legalitat que tant diu defensar, obsedit en la defensa d'una imposada unitat d'Espanya que sap inexistent, que impedeix que es pugui discutir políticament. I el més decebedor és constatar l'alarmant complicitat amb què ha comptat del PSOE-PSC i de Ciudadanos, que han deixat ben clar fins a quin punt la seva concepció de l'Estat espanyol és genèticament hostil als catalans, que no hi tenim cabuda, si no és al preu de rebaixar-nos fins a renunciar a existir.

Després de l'allau de detencions indiscriminades, tancament de webs i intimidacions a mitjans de comunicació, amenaces de tota mena i de l'estat d'excepció *de facto* a què ens han sotmès, contestades amb la revolta pacífica pròpia d'aquest país –que tant els irrita, perquè la volen tumultuosa–, només faltava veure la maldat venjativa amb què es persegueix fins i

tot en el patrimoni i la vida personal els responsables organitzatius del 9N –el president Mas i les conselleres Rigau i Ortega, el conseller Homs i cinc col·laboradors més– per haver impulsat allò que els demanava el poble que els havia votat. És simplement esperpèntic, és el món al revés.

Aquest Estat decadent i incapaç de perseguir la corrupció i el delicte veritable, i de vetllar pel bé comú, s'entossudeix amb totes les forces –policials i tot, «a por ellos!»– a combatre l'exercici de la democràcia i de la llibertat. Certament, l'Estat espanyol és un transatlàntic carregat de demofòbia que avança imparablement *xulesc* contra l'escull d'un naufragi segur. Constatar que hi ha hagut presos polítics com Josep M. Jové i Lluís Salvador, declarant emmanillats i veure guàrdies civils cofois d'haver capturat milions de paperetes de vot en una impremta, talment com si haguessin aturat la pitjor banda de criminals, és una imatge que no és presentable als ulls de persones que s'estimen la democràcia i la llibertat.

Aquesta és la resposta testosterònica que sap donar l'Estat espanyol a les reiterades reivindicacions d'emancipació nacional plantejades des de Catalunya, sempre pacífiques, que s'han formulat des del carrer i les urnes, i també del dret i del revés a les institucions espanyoles, que no han fet més que respondre-hi amb negatives al diàleg i amb menyspreu.

Per això diumenge que ve els demòcrates d'aquest país no podem fer altra cosa que acudir a les urnes prohibides que hi pugui haver, per més amenaces i forces d'ocupació que ens enviïn per demostrar-nos un cop més que ens tracten com a terra de conquesta. Perquè aquest referèndum convocat pel govern català té el suport de la majoria absoluta parlamentària independentista, conformada per voluntat popular en les eleccions amb més participació celebrades en aquest país –les del 27-S del 2015– i amb reiterat suport al carrer. I encara que se n'estranyin alguns, portar a terme allò que la ciutadania reclama no és cap delicte sinó una obligació.

La majoria àmplia d'aquest país que reclama votar perquè sap que el conflicte català només es pot resoldre a les urnes, cal que hi acudeixi. A votar el que bonament plagui a cadascú respecte de la independència de Catalunya: Sí, No o en blanc. Sabent que la neutralitat no existeix i que no es pot no votar, a no ser que es vulgui ser còmplice del pla inquisitorial de Mariano Rajoy i dels que li fan el joc. Perquè no hi ha cap altra arma per defensar la democràcia com anar a votar. Sense por, pacíficament i amb un somriure. Per dignitat com a poble. Amb convicció democràtica i amb la il·lusió de poder construir un país just i lliure.